

ΕΚ ΘΗΒΩΝ.

Φίλε αΜή Χάνεσαι

Ἄργα περιήλθεν εἰς χεῖράς μου μία Ἐλεγεία εἰς τὸ πεζὸν τοῦ δικηγόρου κ. Γιωργαντᾶ, γρονθοκοποῦντος καὶ γρονθοκοπούμενου διότι ἡ πρὸς τοποθέτησιν τῶν ὁροσῆμων τῆς Κωπαίδος ἐπιτροπὴ κατεπάτησεν οἰκόπεδα καὶ ἐληλάτῃσεν τὴν ἰδιοκτησίαν τῶν χωρικῶν. Ὁ ἄνθρωπος μοι ἐφάνη ὡς τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους, οἵτινες ἐν στιγμαῖς μεγάλης λύπης χάνουσι πρὸς στιγμήν τὸ λογικὸν των καὶ τραγουδοῦσι αΜαὺρ' εἶν' ἡ νύκτα σ' τὰ βουάνα.

Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ ὁροθετικὴ ἐπιτροπὴ περιέλαβεν εἰς τὴν ζώνην τῆς καὶ μερικᾶς ἰδιοκτησίας, ἀλλ' αἱ ἰδιοκτησίαι αὗται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲν ἀνήκουσιν εἰς χωρικοὺς, ἀλλ' εἰς τοὺς μεγάλους γαιοκτήμονας, εἰς τοὺς Φίλωνας, εἰς τοὺς Λάππας ἢ Λαπάδες καὶ εἰς τοὺς Ἐλεγειογράφους Γιωργαντάδες. Αὐτὴ δὲ ἡ κτηματικὴ ἀπώλεια τὴν ὁποίαν θὰ ὑποστῶσιν οἱ κύριοι οὗτοι μὴ νομίσητε ὅτι εἶναι καθαρὰ ἰδιοκτησία· σεῖς οἱ ἐν Ἀθήναις οἱ ὅποιοι ἀνηγάγετε τὴν καταπάτησιν εἰς δευτέραν ἀρχὴν τῆς ἰδιοκτησίας ἐννοεῖτε εὐκολα πόσον ἕκαμον χρῆσιν αὐτῆς οἱ τῶρα ἀπειλοῦντες πόλεμον μεγαλοκτηματῆαι.

Οἱ χωρικοὶ, ὑπὸ τὰ νῶτα τῶν ὁποίων θέλουσι νὰ κρυβῶσιν οἱ κύριοι τοῦ Γιωργαντᾶ, εἶναι κατενθουσιασμένοι ἐκ τῆς ἐπιχειρήσεως τῆς ἀποξηράνσεως τῆς Κωπαίδος γνωρίζοντες πολὺ καλὰ ὅτι καὶ ἂν ἔχασαν κάτι τι, ἡ λοιπὴ ἰδιοκτησία των θὰ ὑπερτιμηθῇ τόσον, ὥστε νὰ τοὺς ἀποζημιώσῃ δεκαπλασίως· ἀλλ' οἱ καταπατῆται βεβαίως, κύριε Γιωργαντᾶ, δὲν δύνανται νὰ μείνωσιν εὐχαριστημένοι. Φωνάζετε ὅμως κατὰ τίνος; Κατὰ τῆς Βουλῆς, τῆς ψηφισάσης τὸν περὶ Κωπαίδος νόμον ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διαγραμμάτων τοῦ Σωβάζ. Ἔ! αἴντε νὰ πιασθῆτε τὴν μακαριτίδα ἐκείνην Βουλὴν, ἣτις δὲν ἐπρονόησεν ὅτι θὰ ἐκτείνητε τοὺς ἀνεκτιμήτους πόδας σας πέραν τοῦ ἐραπλώματος τῆς νομίμου ἰδιοκτησίας σας καὶ τῶρα ὅτε οἱ τεχνητοὶ αὐτοὶ πόδες ἐξεγυμνώθησαν, θέλετε νὰ τοὺς θερμάνητε μὲ δάκρυα τὰ ὅποια σπογγίζετε διὰ τοῦ μανδηλίου τοῦ Αἰῶνος. Τί νὰ γείνη! Φειδόμεθα πολὺ τῶν δακρύων σας, κύριε Φίλων καὶ κύριε Λάππα καὶ κύριε ἀκόμα Μπουρίδη, ἀλλὰ δύο ἐπαρχίαι, αἱ Θῆβαι καὶ ἡ Λεβαδεία, περιμένουσι τὴν ἀνάστασιν των ἐκ τῆς ἀποξηράνσεως τῆς Κωπαίδος καὶ δὲν θὰ ταχθῶσιν ὑπὸ τὸ ἀμαρτωλὸν βουλευτικὸν σας φράκον, διὰ νὰ ἀνασιελοῦν αὐτὴν, ὑπερασπίσουσιν δὲ μόνον τὰς ἀμφιδόλου καταγωγῆς ἰδιοκτησίας σας.

Ταῦτα Σᾶς γράφομεν ἐπὶ τοῦ παρόντος καὶ ἂν ἐπιμένητε Σᾶς γράφομεν ἄλλοτε καὶ περισσώτερα.

ΔΕΝ

ἐπιδοκιμάζομεν ὅσα διὰ τινῶν ὀργάνων τοῦ ἐγχωρίου τύπου ἀνευλαθῶς ἐγράφησαν περὶ τῆς ἑλληνίδος καλλιτέχιδος δεσποινίδος Γενναδίου. Πρὶν κρίνωμεν ὀφείλομεν νὰ περιμένωμεν, ὄντες βέβαιοι ὅτι τὸ ἔργον τῆς δ. Γενναδίου θὰ τύχῃ ὄχι μόνον ἑλληνικῶν, ἀλλὰ καὶ ἀγγλικῶν κρίσεων καὶ ἐπικρίσεων.

ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ.

Ὅ,τι ὁ Ἐξαρχόπουλος ἐν τῇ ποιήσει, τοιοῦτος θ' ἀναδειχθῇ εἰς Ἄνδριος συγγραφεὺς ἐν τῇ πεζογραφίᾳ. Κάμετε παρακαλῶ τὸν σταυρόν σας, διότι ὁ συγγραφεὺς εἶναι κληρικὸς καὶ δεσπότης μάλιστα. Ὑπογράφεται μεθ' ἰσπανικῆς μακρηγορίας: Σεβασμιώτατος ἄγιος πρόφην Ξάνθης, Διορύσιος Πίστης.

Τίς δὲν θαυμάζει, μεταξὺ τῶσων ἄλλων, τὴν περὶ ποιητῶν ὥδῃν τοῦ πρώτου, ἐν ἣ ἡ ἔξαρσις τῆς φαντασίας εἶνε μοναδική; Ἴδου αὕτη διὰ τοὺς μὴ εὐτυχίσαντας νὰ τὴν ἀναγώσωσιν:

Ὁ ποιητὴς εἶνε στολὴ ὑψηλῆς ἀειθαλείας
Καθὼς λάμπει καὶ ὁ ἥλιος 'ς ὄλας τὰς βασιλείας.

Λερπαλέρ! ὅταν ὁμως τὸν τιμοῦσιν,

Οἱ κόμοι καὶ οἱ κομητῆαι

Καὶ ἀπὸ κανένα δὲν φθονεῖται

Ὅταν ὁμως τὸν φθονοῦσιν

Μένουσι καὶ αὐτοὶ νὰ τοὺς ἐφτιοῦσι.

Ἐπειδὴ ἀποδεικνύονται ὡς ἀνάξιτοι τῆς ἄξιας τους,

Δεικνύοντες λελαεῦ! ἐπειδὴ δὲν ἐγνώριζον καὶ τὴν σο-
Παροργίζουσι καὶ ὁ ποιητὴς ἀδιαφορεῖ [λὴν τους

Καὶ μὲ τὸ κονδύλι του τραγουδεῖ.

Λερπαλέρ! τὴν ἀλήθειαν ὑψώνει

Καὶ τὸ ψεῦδος θανατώνει

Ξιφὴρ βαλέρ! ἴδου λοιπὸν ἡ φρονημάδα

Τοῦ ποιητοῦ ἡ νοστιμάδα!

Θὰ ἴδωμεν ὅτι καὶ τοῦ δευτέρου ἐν τῇ πεζογραφίᾳ τὸ βᾶθος τῶν ἰδεῶν καὶ τῆς ἐκφράσεως εἶνε ἀκαταμέτρητον. Καὶ ἀρχόμεθα συλλέγοντες:

Ἐν τῷ περὶ «ὀνομασίας Ἄνδρου» κεφαλαίῳ διαφωνεῖ πρὸς τὸν Πausανίαν παράγοντα τὸ ὄνομα τῆς νήσου ἀπὸ τίνος Ἄνδρου στρατηγοῦ Κρητὸς, ὡς ἐξῆς: ἀλλὰ τότε ποὺκ εἶδει καλεῖσθαι τὴν νῆσον Ἄνδρον, ἀλλ' Ἄνδρεῖαν· ἔπειτα ὁ Πausανίας Καππαδόκης ὁ συγγραφεὺς τὴν περιγραφὴν τῆς Ἑλλάδος, εἰς δέκα βιβλία, ὑπῆρξε κατὰ τὸ πῆτος 180 μ. Χ. ὁ δὲ περιηγητὴς Πausανίας, ὅστις περιγράφει τοὺς ναοὺς Ἀσκληπιοῦ περὶ Ἰατρικῆς, ἤκμασε κατὰ τὸ 161 ἔτος μ. Χ. Ὡστε δὲν φαίνεται ὅτι ἔχει δι-